

Redan efter mitt jvm 2014 började jag för mig själv ifrågasätta vad jag ägnade min tid åt. Det var inte så att jag trivdes dåligt med vardagen, utan snarare så att jag var nyfiken på hur den skulle kunna se ut om jag inte ägnade så mycket tid åt skridskosatsningen. I min satsning har jag alltid haft målbilden av att bli bäst framför mig och jag har försökt undgå alla risker som skulle innebära att jag inte blev det. En inställning som har fått mig att ägna en väldigt stor del av min tid till att äta, vila och träna. Tillslut blev det lite enformigt och när framgångarna kom ifrågasatte jag min satsning mer och mer. Frågan jag ställde till mig själv var "Är det värt det, ångar jag min tid åt rätt saker?"

I augusti 2014 kände jag att det är nog dags att ta ett break. Jag hade tränat hårdare än någonsin och kände mig extremt stark inför säsongen. Trots att formen var på topp var jag inte jättesugen på att åka skridskor så fort som möjligt på stora tävlingar. Det var ungefär då jag insåg att jag gör nått fel och jag tyckte inte att jag ägnade min tid åt rätt sak längre utan var mer nyfiken på något annat. Några månader senare pratade jag med coachen om hur jag tänkte och han förstod mig. Vi diskuterade situationen och vi båda insåg att jag behöver en paus från skridskoträningen. Hur lång en sådan paus skulle bli var absolut inget vi spikade, men vi snackade om allt från 2 månader till scenariot att jag aldrig kommer tillbaka. Även fast motivationen inte var på topp ville jag avsluta säsongen på ett bra sätt innan mitt break.

I somras var jag i Hamar på sommar isen för att åka skridskor igen. Inte alls på ett seriöst sätt, utan det var mer en rolig grej där jag gled runt och njöt mest. Det var betydligt mer glädje i träningen då än vad det fanns i vintras. Men något driv att komma tillbaka finns inte för närvarande.

Sedan säsongen slutade har jag hållit igång träningen, fast med en annan inriktning. För knappt en månad sedan ryckte jag in i försvarsmakten. Än så länge stortrivs jag. Kamratskapen, den fysiska belastningen och professionaliteten är framförallt det jag trivs med. Vad som händer när jag är klar i de gröna kläderna vet jag inte. Kanske åker jag ut i världen och reser, kanske tar jag anställning inom försvarsmakten, kanske söker jag mig till en högskoleutbildning och kanske återupptar jag min skridskosatsning. I så fall med en del förändringar från hur satsningen har bedrivits hittills - men garanterat med samma mål som tidigare.

Oavsett om jag återupptar skridskokarriären eller inte så är det två som offentligt bör tackas och som är hjärnorna bakom min framgång. Mattias Hadders och Bengt Olofsson. Även stort tack till SOK, SSF och andra som trott på mig samt alla fantastiska idrottspersoner som jag har fått äran att träffa samt träningskamrater som gjort det lite lättare att tåla mjölksyran. Skulle jag själv inte vara aktiv på elitnivå igen så ser jag gärna mig själv någon gång i framtiden involverad i skridskosverige, dels för att jag trivs här, men också för att kunna ge tillbaka lite utav allt jag har fått uppleva.

Nils van der Poel

Trollhättan 2015-09-13